

Campanades a mort

written by Josep Maria Loperena | 15 de maig de 2019

*Quaranta anys després –diria avui **Lluís Llach** – el poble es recull quan el lament s'acosta als nostres dies i l'extermini d'una nació persegueix les nostres memòries.* Perquè -això ho dic jo- les campanades a mort sonen més fort que mai.

L'autor de 'L'Estaca' va lluitar sempre per la igualtat, la democràcia, la independència, la llibertat i la vida. Aquestes van ser les raons que van il·lustrar la seva declaració davant el més calumniós, degradant i vergonyós procés de la nostra història. Llach va plantar cara als jutges. Ho va fer amb elegància, sense posar-se lívid ni mudar de semblant o alterar la veu. Però la seva cara a cara, obert i clar, va fer que els inquisidors d'ofici canviessin de fesomia: les seves faccions es van trencar; els seus trets es van tornar pàl·lids, carallargues i rubicunds. Per un moment van deixar entreveure el seu odi cap a Catalunya.

Quan **Javier Ortega Smith**, advocat de VOX, va iniciar el seu interrogatori, Llach va denunciar la seva presència en el judici per representar a un partit d'ultradreta i va expressar la seva protesta com 'ciudadà homosexual, independentista i aspirant a ser-ho de tot el món'. Va donar resposta als tres objectius d'aquest modern Consell del Sant Ofici instituït en 1478 i feliçment recuperat en ple segle XXI pel PP: defensar la fe, perseguir l'heretgia, acabar amb el sobiranisme català i mantenir la unitat de la monarquia borbònica. Els acòlits d'aquell tribunal de la Inquisició el van devorar amb la mirada. El president de la Sala el va reprendre. Ho va fer amb la seva habitual hipocresia i aparent correcció. Però el cantautor català sabia que Manuel Marchena és el successor per dret propi dels jutges inquisitorials que van condemnar a morir a la foguera a milers de jueus, moriscs, heretges, bruixots i homosexuals. Va decidir prestar declaració.

No ho va fer per por sinó que, per contra, va tenir el valor cívic d'autoinculpar-se. Va confessar que va ser ell qui va suggerir a Sánchez i Cuixart, els Jordis, que es pugessin a sobre dels cotxes de la policia

perquè els veiés tothom i poguessin desconvocar la multitud. Es va proclamar cooperador necessari del delictes de rebel·lió que proclamen els fiscals. Anys enrere s'havia querellat contra **Felipe González** quan ja era president de govern. Va ser una gesta solidària, heroica i sens dubte temerària. En aquells temps, em remunto a 1982, era totalment impossible portar a judici el rei, el president de govern i a altres jerarques de l'Estat.

Felipe es va comportar com el que era, un polític barroer, falsari i fanfarró. La gran promesa de la seva campanya electoral va ser promoure un referèndum a favor de 'No a l'OTAN' però quan va accedir al poder va faltar a la seva paraula, va mentir als votants i va dir sí a l'OTAN. Llach es va sentir burlat, espetegat i estafat. Havia actuat gratuïtament en molts mítings creient de bona fe que el govern socialista anava a desvincular Espanya del Bloc de l'Atlàntic Nord per aconseguir un món lliure. Gràcies al conformisme del PSOE la bandera d'Espanya oneja des de llavors a l'OTAN. Però González havia incubat un virus letal al seu partit que deu anys més tard el portaria a perdre les eleccions i passar a l'oposició. .

Ara diria Llach: *Assassins de raons, de vides, que mai no tingueu repòs en cap dels vostres dies i que, en 'Campanades a mort', fan un crit per la guerra dels miles de fills que han perdut les campanes negres.*

Dit amb altres paraules: *L'autèntic camí per obtenir un canvi radical, nacional i polític en el nostre país, és la insurrecció i la resistència perquè la independència d'una*

nació només s'aconsegueixen així.